

מטעמי תורת זילים

פרשת וישב – ביאת נשמתו של דוד המלך

ליהודה היו שלשה בנים ער אונן ושלה. ער ואונן מתו בעוונם, ולאחר זמן מה מתה גם אשתו של יהודה כפי שנאמר "ויָרְבוּ הַיָּמִים וַתָּמָת בֵּת שֹׁעַ אִשֶּׁת יְהוֹדָה" (בראשית לח, יג). תמר כלת יהודה הייתה זקוקה ליבום עם פטירת שני הבנים, אך יהודה לא מסר לה את בנו השלישי שֶׁלָּהּ לקיום מצות היבום. לכן תמר החליטה להביא בנים מיהודה עצמו, וישבה בפרשת דרכים על דרך תמנתה (עפ"י רש"י בראשית לח, יד) שנאמר "וַתִּסָּר בְּגָדֵי אֶלְמָנוּתָהּ מֵעֵלָּהּ וַתִּכְתֹּב בְּצִעֲרָהּ וַתִּתְעַלֵּף וַתִּשָּׁב בְּפֶתַח עֵינַיִם אֲשֶׁר עַל דְּרָךְ תִּמְנַתָּה כִּי רָצְתָה כִּי גִדֵּל שָׁלָה וְהוּא לֹא נִתְּנָה לוֹ לְאִשָּׁה: וַיִּרְאֶה יְהוֹדָה וַיַּחְשְׁבֶהָ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָה פְּנֵיהָ" (בראשית לח, יז-טו). בעקבות המעשה תמר התעברה מיהודה וילדה שני בנים זרח ופרץ, ומפרץ יצאה כל מלכות בית דוד (ראה רות ד, יח-כב).

ויש להבין, מדוע השורש של כל מלכות בית דוד התחיל דווקא על ידי המעשה המקולקל אשר היה בין יהודה ותמר בפרשת דרכים?

הנשמות הקדושות יוצאות מ'החיצונים' על ידי זיווגים פגומים

כל נשמות ישראל היו כלולות באדם הראשון (נזר הקדוש לר' יחיאל מיכל מגלגולא על בראשית רבה כג, ז דף קט ע"א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח), וכשהוא חטא נפלו הנשמות הקדושות שהיו בו אל תוך 'הקליפות' (זרע שמשוף לר' שמשון נחמני על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בני אל תירא) שורש הרע ומקור 'החיצונים' (נזר הקדוש על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל זה מבואר). ומאז מגמת הקליפות היא להשאיר את אותן הנשמות הגדולות בתוכן, ולעכב אותן שלא ייצאו כי הן 'מתפרנסות' מהשפע (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם) של האור והחיות שנמשכות לנשמות (מחשוף הלבן לר' יעקב אבוחצירא פרשת וישב ד"ה וישב אליו יהודה). וכיון שכפי גודל הנשמה כך גודל ערך השפע (ישער הגלגולים' הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם), לכן ככל שנשמה גבוהה וחשובה יותר, הרי היא שבויה חזק יותר בין קליפות עצומות ובין המקטרגים (עירבי נחל לר' דוד שלמה אייבשיץ פרשת קרח דרוש א ד"ה והענין). והם אינם מניחים לאותה נשמה יקרת ערך שאצלם, לצאת מתוכם (ישער הגלגולים' הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר).

'החיצונים' ניזונים על ידי אותה נשמה יקרת ערך ואינם מניחים אותה לצאת משם כלל (ישער הגלגולים' הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר, 'ליקוטי תורה' להארי"י ז"ל תחילת ספר איוב), ורצונם לטמא את הנשמה בכל מה שהם יכולים על מנת שתישאר שם תמיד. והם יראים אולי יהיה זכות לאיזה אדם (ליקוטי תורה' להארי"י ז"ל תחילת ספר איוב) צדיק (זרדן פיקודי' לר' צבי אלימלך מדייב מצוה א' פריה ורביה חלק המחשבה אות ד ד"ה 'והנה כשיכלו') בכוח איזו מצוה גדולה שעשה (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם) להוציא את הנשמה היקרה משם (ליקוטי תורה' להארי"י ז"ל תחילת ספר איוב, ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם) בדרך של זיווג (זרדן פיקודי' לר' צבי אלימלך מדייב מצוה א' פריה ורביה חלק המחשבה אות ד ד"ה 'והנה כשיכלו') בקדושה (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם). כי הנשמות היקרות הללו יוצאות מידי 'הקליפה' באמצעות הלידה (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודיטא מאמר ג פרק צה דף שב ד"ה וביאר ענין).

וכשהקליפות רואות איזה רשע פגום בתכלית (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם) או איזה דבר עבירה (מחשוף הלבן לר' יעקב אבוחצירא פרשת וישב ד"ה וישב אליו יהודה) הן בעצמן טורחות הרבה ומקטרגות לפני ה' על הנשמה שאצלן כדי להכניסה באותו מקום מקולקל, שעל ידי כן תתקלקל הנשמה עוד יותר מבתחילה ותפגום בתכלית, ואז תחזור אליהם פגומה מאוד ולא תצא עוד מתוכם. והקב"ה שלא ידח ממנו נידח ובפרט הנשמה הטהורה שנמצאת ב'קליפות', שומע בקול 'החיצונים' ומכניס אותה במקום הרע ההוא. ואחרי שהנשמה כבר יצאה מידם אז הקב"ה עוזר לה ומנערה מטומאתה ומכשיר את מעשיה. ובדרך זו הקב"ה 'מרמה' את הקליפות להציל את הנשמות מידם (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה טו ד"ה ובה יתבאר טעם). ומכל מקום הוא לא מוציא בכוח את הנשמה מן החיצונים כי כל דרכיו משפט, והם קיבלו את הנשמות הקדושות לידם בדיון, בעקבות חטא אדם הראשון (נזר הקדוש לר' יחיאל מיכל בן עיזאל מגלגולא על בראשית רבה כג, ז דף קט ע"א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח).

אי אפשר להוציא נשמה גדולה מאוד מתוך ידי הקליפות אלא על ידי מרמה ותחבולה (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה לח ד"ה ודע כי לעולם). לכן כאשר הקב"ה לא רוצה שהנשמה תישאר יותר תחת יד הקליפה, הוא בעצמו מטעה את הקליפה כדי שתשלח את הנשמה שתחת ידה, על ידי שמראה לה כי המקום שבו צריכה להישלח הנשמה הוא מקום עבירה. ואז מיד מתפתה הקליפה לשלוח לשם את הנשמה שבידה, כי היא חושבת שהנשמה תחטא שם (מחשוף הלבן לר' יעקב אבוחצירא פרשת וישב ד"ה וישב אליו יהודה) ותיפגם, כשם שהמקרה עצמו פגום (זרע שמשוף לר' שמשון נחמני על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בני אל תירא), וכך היא תמשיך להיות כנועה לה. אך אחרי שהנשמה מגיעה לשם, הקב"ה מסייע לאותו הגוף של הנשמה להיות טהור וקדוש כראוי (מחשוף הלבן פרשת וישב ד"ה וישב אליו יהודה) להטיב מעשיו ולהפריד את כוח הרע (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודיטא מאמר ג פרק צה דף שב ד"ה וביאר ענין). ועל ידי זה מוסיף קדושה לנשמה ומעביר ממנה את הזוהמא שהיתה בה, ואין הקליפה יכולה לקחת משם את הנשמה (מחשוף הלבן פרשת וישב ד"ה וישב אליו יהודה).

לכן אמרו רבותינו שכל משפחה שיש בה פסול יוחסין וכבר נשתקעה בעם ישראל, אין מדקדקים אחריה. והיו במשך הדורות כמה משפחות כאלו שאף יצאו מהם גדולי דור (ראה גמי ירושלמי קידושין דף מג ע"ב בשם ר' יוחנן). ואין הכוונה בדיון הזה חלילה למשוא פנים ושעל כן מניחים למשפחה שנשתקעה ולא פוסלים אותה, אלא הטעם הוא שאם קרה דבר כזה ונשתקע פסול במשפחה כלשהי ולא נתברר הדבר כראוי עד שכבר יצאו ממנה גדולי דור שעליהם נאמר "לא יִאָנֶה לְצַדִּיק כָּל אֶנְוִן" (משלי יב, כא), הרי זה סימן ברור כי מאת ה' היתה זאת כדי להוציא על ידי פגם המשפחה הזה "קָרָה מֵאֵלֶּל" (ירמיה טו, יט) שהן הנשמות הקדושות היוצאות מידי הקליפות, ומתברר שורש הטוב מתוך שורש הרע דרך אותו מקום פגום (עפ"י נזר הקדוש לר' יחיאל מיכל מגלגולא על בראשית רבה כג, ז דף קט ע"א טור ב ד"ה ואמנם עדיין לא הונח).

קוראים יקרים! אנו צריכים את עזרתכם בתרומות להדפסת הספר השני של "מטעמי תורת חיים"

ניתן ליצור קשר עם המחבר 052-7675933 ולקבל הנצחה. אפשר לתרום באשראי דרך 'נדרים פלוס', וכן להעביר תרומות לחשבון המיועד להוצאת הספרים: **בנק הדואר מספר 09 סניף 001 מספר חשבון 30608503 שם החשבון חיים לגנר**

ניתן עדיין לרכוש עותקים אחרונים של הספר הראשון בנקודות הפצה בארץ דרך מספר טלפון 052-718-3300

ספר 'פלא יועץ' לר' אליעזר אפא ערך 'דפוס': "כמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה היא לשעתו, מתחיל במצוה וגומרה, אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו, וילך לפניו ולאחריו צדקו, אשריו מה טוב חלקו. קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה קנה לו חיי העולם הבא".

ברוב הפעמים הנשמות הטהורות שבאות לעולם מתגברות על הרע שהן ניתנו בתוכו כאשר יצאו מבין החיצונים (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודיטא מאמר ג פרק צה דף שב ד"ה וביאור ענין, 'נור הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל זה), **כי בזמן שהנשמה נמצאת פה בארץ במקום גרוע כל כך אז 'החיצונים' מרגישים שהיא נמצאת למעשה עדיין 'ברשות' ותימשך אחריהם, לכן הם לא משתדלים כל כך להחטיא אותה** (נדרך פיקודיך' לר' צבי אלימלך מדינוב מצוה אי פריה ורביה חלק המחשבה אות ד ד"ה וזנה כשיכלו). אך למעשה כל הנשמות הללו הולכות ומטיבות את מעשיהם ויוצאות ונפרדות מכוח הרע (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודיטא מאמר ג פרק צה דף שב ד"ה וביאור ענין, 'נור הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל זה) וחוזרות לשורשן הטוב הראשון. ואילו 'הקליפות' לא יודעות ולא מבינות מהדבר הזה (נור הקודש על בראשית רבה כג, ז דף קיט ע"א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח).

ככל שזיווג הוא קדוש וטהור אז יש יותר ויותר מקטרגים וממילא לא ניתן להעביר דרכם את הנשמות הקדושות, ואילו במקום שהזיווג פגום ניתן לקבל את הנשמות הללו (יידו בכל' על התורה לר' אליהו הכהן מחבר 'שבת מוסר' סימן קלח). לכן דווקא אדם המתקדש בתכלית הקדושה ועושה הכנות, הרי הוא מעורר את הקטרוג ומביא עליו עצות מרחוק לתבוע טוב מבעליו, וחלילה יכול להוליד בן רשע. ואילו על אדם רשע השטן מתיימשך ומקטרג, באומרו "מה טוב יכול לצאת ממנו?" ובין כך ובין כך הוא מוליד בן צדיק, כי לא היה עליו קטרוג. **ומזה הטעם היו גדולי הדור עושים דרכם באופן המבלבל דעתו של השטן כדי שלא ייתן דעתו עליהם, ואדרבא יחשוב שדרך איסור הוא, ויטיאש מהם וילך לו, ובין כך ובין כך משלימים כוונתם הטובה ומולידים צדיקים**. וזוהי דרך נכונה לא לעשות תנועות והגזמה בקדושתו כי עם דרך העלמה, ובליבו יחשוב קדושה, כך שלא ירגיש השטן ויתבלבל (נסמכים לעד' לר' אליהו הכהן מחבר 'שבת מוסר' פרשת נח ד"ה אך בחקירה הנוכח').

גילוי נשמתו של דוד המלך החל במעשה הפגום של בנות לוט ואביהן

נשמתו של דוד המלך שעתידה להיות אצל 'מלך המשיח' (השליה הקדוש' מסכת פסחים ד"ה בצאת ישראל ממצרים, 'שפתי כהן על התורה' לר' מרדכי הכהן פרשת ויצא ד"ה הפעם אודה) **היתה יקרת ערך מאוד** (שפתי כהן על התורה' פרשת וישב ד"ה שמעת) **ונמצאה בין עמקי 'הקליפות'** (מדבר קדמות' להחיד"א מערכת ד, יח). **לכן היא היתה צריכה לרדת לעולם הזה ב'היסח הדעת' בדרך של שגגה או קלקול, על מנת ש'הקליפות' שהם גם המקטרגים יתבלבלו, ויאפשרו לה לצאת מהם**. כי השטן חושב בדעתו שנשמת המשיח תבוא דווקא מהמיוחסים והמשוחבים שבישראל (שפתי כהן על התורה' פרשת וישב ד"ה שמעת) ובזיווגים קדושים, שאז 'החיצונים' לא יניחו לנשמה לצאת מאצלם החוצה (נור הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל). ואין השטן מעלה על דעתו שנשמת משיח תבוא לעולם הזה מאנשים המקולקלים או מזיווגים שהם פגומים (שפתי כהן על התורה' פרשת וישב ד"ה שמעת). (וראה בני יצחק' לר' יצחק חנו בפירושו על מגילת רות דף נה ע"א ד"ה 'אמנם הענין שכתב שאין משיח בן דוד בא אלא לבדו להרוס את בניינים של 'הקליפות', ומטעם זה היתה נשמת דוד עוד יותר לכודה בתוך רשת הקליפות ולא יכלה לצאת בדרך ישירה עי"ש).

נשמת דוד המלך היתה בהעלם בתוך לוט, ולכן היה ריב בין רועי אברהם לבין רועי לוט והיה צריך לוט להיפרד מאברהם אבינו עד שבא לסדום שהיה מקום מזוהם ושפל ביותר. **ודווקא משם היה צריך להתברר כדי שיתאפשר להביא את יסודות שושלת דוד המלך**. ועל זה אמרו רבותינו "מצאתי דוד עבדי, **היכן מצאתיו בסדום**" (בראשית רבה' מא, ד, ז) כי נשמה השורה במקום שפל ונמוך הרי יציאתה היא בחינת מציאת "אבידה". **וכך היתה נשמת דוד בתוך לוט** (נור הקודש' לר' מאיר הלוי מאפסא בחלק ליקוטים ד"ה עוד למשנה) **ובתוך קליפותיה של** (נור הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל זה מבואר, 'אור לשמים' לר' מאיר הלוי מאפסא בחלק ליקוטים ד"ה עוד למשנה), **ומשם היא היתה צריכה להתחיל להתנוצץ** (נור הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"א ד"ה ואמנם כל זה מבואר). **לכן הקב"ה שלח מלאכים להפוך את העיר סדום, כדי שלוט יצא מהעיר ויתחבא במערה**. והקב"ה זימן לו יין שישתכר ויהיה עם בנותיו בתוך המערה, **ועל ידי כך ייצא משם דוד משיח אלוהי יעקב** (ספר הליקוטים' להארי"י ז"ל פרשת וירא על הפסוק ויראם ה' זקת סדום).

לוט אכן יצא מסדום וברח למערה עם שתי בנותיו, ושם הן התעברו ממנו בשני בניים שנאמר "וַתְּהַרְיֶינָה שְׁתֵּי בָנוֹת לוֹט מֵאֲבֵיהֶן: וַתֵּלֶד הַבְּכִיָּה בֶן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב הוּא אָבִי מוֹאָב עַד הַיּוֹם: וַתְּצַעֲקֶנָה גַם הוּא לֵאמֹר בֶּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן עַמִּי הוּא אָבִי בְּנֵי עַמּוֹן עַד הַיּוֹם" (בראשית יט, יג-לח) **וכל המעשה הזה היה מרמה שעשה הקב"ה ל'קליפות' כדי להוציא את דוד דווקא ממקום פגום על מנת שהם יסכימו לשחרר אותו מהם ולהביאו לעולם** (זרע שמשון' לר' שמשון נחמני על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בני אל תירא) **ועל כך אמר דוד המלך "יָפְלוּ בְּמִכְמָרְיִי רְשָׁעִים יַחַד אֶנְכִי עַד אֶעְבֹּר" (תהלים קמא, ט), "יָפְלוּ בְּמִכְמָרְיִי רְשָׁעִים" – הם עמון ומואב שבאו בדרך קלקול מלוט ובנותיו, "יַחַד אֶנְכִי עַד אֶעְבֹּר" – כדי שאני אצא יחד עמהם, כי יניחו לי הקליפות לצאת בדרך מגונה וז' (חזה ציון' לר' עמנואל חי ריקי על תהלים מזמור קמא, ט) ד"ה יפלו מכמורי). **ונמצא בעקבות המעשה שכל זרע מלכי בית דוד באו מהשורש הפגום של עמון ומואב** (נור הקודש' על בראשית רבה כג, ז דף קיט ע"א טו א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח. ראה 'ספר הליקוטים' להארי"י ז"ל פרשת וירא על הפסוק 'ויאמר ה' זקת סדום') (להרחבה בנושא משיח לוט ובנותיו ראה אחד ממאמרינו לפרשת וירא – 'סוד מעשה לוט ושתי בנותיו').**

המעשה הפגום של יהודה ותמר היה להסיח דעת השטן מנשמת דוד המלך

תמר היתה נשואה לער ואונן בני יהודה ושניהם מתו בחטאם, וְשָׁלַח בְּנוֹ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל יְהוּדָה לֵאמֹר לֵךְ וְהָיָה לְךָ בָּנִים וְשָׂמְתָה שְׁמִי עַל הַבְּנָיִם (בראשית לח, כא) והלכה וישבה "בְּפֶתַח עֵינַיִם אֲשֶׁר עַל דָּרֶךְ תִּמְנַתָּה" (בראשית לח, יד) על מנת לפגוש את יהודה ולהתייבס ממנו. יהודה פגש את תמר "עַל הַדֶּרֶךְ" (בראשית לח, כא). **ואז ה' שלח אליה את המלאך הממונה על התאווה בשביל לעורר אותה להיות עם תמר** (בראשית רבה' פה, ח, ילקוט שמעוני' פרשת וישב רמז קמה ד"ה ויראה יהודה, 'השליה הקדוש' פרשת וישב צאן יוסף ד"ה ובפרשת ויגש, 'שפתי כהן על התורה' פרשת וישב ד"ה שמעת) **שנאמר "וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל הַדֶּרֶךְ" (בראשית לח, טז) כלומר שנטה אליה 'בעל רוח' (בראשית רבה' פה, ח), **כי משמים רצו שהוא יהיה עם כלתו בדרך של קלקול** (נפיי' 'נור הקודש' לר' יחיאל מיכל מגלוגא על בראשית רבה כג, ז דף קיט ע"א טו א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח) (וראה 'חזה ציון' לר' עמנואל חי ריקי על תהלים מזמור נו, ד ד"ה ויעל דרך זה' כי כיון שער ואונן קלקלו עם תמר שלא כדרכה, לכן הם לא הטילו בה את 'רוח' שמטיל הבעל באשתו כידוע ליודעי ח"ן. ובוה היה הצלה לנשמת דוד כי היא לא נפגמה מאותה 'רוח' הפגומה שלחם כאשר התעברה אחר כך תמר מיהודה עי"ש).**

יהודה היה איש קדוש ונורא מאוד ופרוש מכל תאוה (יאמרי נעים' לר' מאיר מדויקוב פרשת וישב ד"ה בפסוק ויט אליה אל הדרך), והוא ידע על עצמו שהוא צדיק גמור וחלילה לו להיות פרוץ בעריות (עבודת ישראל' לר' ישראל מקוניץ פרשת וישב ד"ה וישב יעקב), **לכן כשראה שבערת בקרבו תאוה גדולה** (יאמרי נעים' לר' מאיר מדויקוב פרשת וישב ד"ה בפסוק ויט אליה אל הדרך), **הוא הבין כי לא לחינם יצאה 'אש' להבעיר בו כוח המתאוה, אלא שעתיד להיוולד מזה דבר גדול** (עבודת ישראל' פרשת וישב ד"ה וישב יעקב) **להוליד נשמות גדולות, וכפי שאכן היה כש'נולד' אז על ידו נשמת המשיח** (ראה 'בראשית רבה' פה, א בשם ר' שמואל בר נחמן שהקב"ה עסק באותו הזמן באורו של מלך המשיח). ויהודה הבין שלדבר זה צריך הכנה וקדושה יתירה לכן הוא אמר לתמר, אף שלא ידע שהיא כלתו, שתכין את עצמה ותיתן דעתה לזה (יאמרי נעים' פרשת וישב ד"ה בפסוק ויט אליה אל הדרך). וגם תמר מצידה ראתה אז ברוח הקודש את הבנים שעתידים לצאת ממנה על ידי יהודה (חזה ציון' לר' עמנואל חי ריקי על תהלים מזמור נו, ג ד"ה ועד אומר דוד).

כל ענין יהודה ותמר היה להסיח דעתו של השטן שלא יקטרג ויארום לנשמת דוד המלך שהוא תפארת כל ישראל, ולמלך המשיח שעתיד להיות ממנו. **כי השטן היה אומר שגדולים אלו עתידים לצאת ממקום שהוא בתכלית הקדושה והטהרה עד אין סוף, ואילו מזה הענין** (שפתי כהן על התורה' לר' מרדכי הכהן מצפת פרשת וירא ד"ה ויקח עמרם את יוכבד) **של זיווג בפסולי משפחה, בין כלה לחמיה** (ברכת שמואל' לר' שמואל קאייטנבר פרשת פקודי ד"ה במדרש רובא) **אי אפשר לצאת, לכן**

לא קטרג עליהם (ישפתי כהן על התורה/ פרשת וראא ד"ה ויקח עמרם את יוכבד). **וזה היה מרמה ותחבולה שהקב"ה עשה עם 'הקליפה' כדי להוציא ממנה** (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה לח ד"ה ודע כי לעולם) **את דוד המלך שהיתה מרגלית טובה השקועה בעמקי הקליפות, ויצאה דרך מקום פגום** (נזר הקודש' לר' יחיאל מיכל מגלוגא על בראשית רבה כט, ג דף קמא ע"ב ד"ה ואמנם כל זה מבואר. וראה בראשית רבה כט, ג שדוד נקרא לשון 'מציאה').

רוח הקודש נצנצה בתמר והיא הבינה כי עתיד לצאת ממנה מלוכה. לכן היא ביקשה מיהודה שלושה סימנים את **חותם המלך** הוא חותם האמת, **פתילי זהב** הראויים ללבוש המלך וכן את **מטה מלוכה** – כולם לרמוז על המלוכה שעתידיה לצאת משניהם (יצור המור' לר' אברהם סבע פרשת וישב ד"ה ואמר ויט אליה. וראה 'בראשית רבה' פה, טו). **וכן המקום בו התעברה תמר בשני התאומים פרץ וזרח, נקרא "פתח עינים"** (בראשית לח, יד) **ובנביא נקרא "העינים"**. **ודבר זה הוא מפלאי תמימים, שהרי שטח זה נפל מאוחר יותר בחלקו של שבט יהודה כמו שנאמר "זאת נחלת מטה בני יהודה למשפחתם"** (יהושע טו, כ) **ובכלל נחלתו נאמר "וְזֶנֶחַח וְעֵינֵי גְנִיּוֹת תַּפְרוּחַ וְהַעֲיִנִּים"** (יהושע טו, לד). **ומשם ממש יצאה נשמת דוד המלך שהיה ממלכי יהודה, והוא עתיד להיות מלך המשיח** (חומת אנך' להחיד"א ספר יהושע טו, כ. וראה 'ילקוט שמעוני' פרשת וישב רמז קמה ד"ה ויקרא) (להרחבה בנושא מטה המלוכה ראה אחד ממאמריו לפרשת שמות – 'מיטה האלקים של משה רבינו').

רות באה אל בועז בדרך מקולקלת כדי לבלבל את דעת השטן

כאשר אלימלך הלך לחוץ לארץ לגור בשדי מואב נאמר "וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפֶט הַשְּׁפִטִּים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִישׁ מִבֵּית לָחֶם הֵיחָד לָגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעְמִי וְשֵׁם בְּנָיו מְחִלּוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לָחֶם הַיְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי מוֹאָב וַיְהִי שָׁנָה יָבֵשׁ" (רות א, א-ב). אלימלך קלקל בזה שיצא לחוץ לארץ אבל תיקונו היה יותר מקלקולו, **כי מאת ה' היתה זאת שייצא לחוץ לארץ להוציא יקר מזולל היא נשמת 'משיח בן דוד' שהיתה טבועה בעמקי הקליפות.** ולכן לא נכתב שם העיר בה הם גרו אלא "בשדי מואב", כי בזה יש רמז לאשר השתלשל בסביבת הליכתו לחוץ לארץ שהתיבה "בשדי" היא ראשי תיבות 'בועז שלמה דוד ישי'. וכן נאמר על ישיבתם במואב "וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים" (רות א, ד) כשהתיבה "כְּעֶשֶׂר" היא ראשי התיבות האמצעיות בפסוק "שִׁמְחֵנוּ פְּיֹמוֹת עֵינֵינוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה" (תהלים צ, טו) לרמוז שעל ידי יציאת אלימלך לחוץ לארץ, נצמח צמח דוד להיושע באחרית הימים (וארץ עדה' לר' שרגא יאיר מביאליברוק לחג השבועות דף כו ע"ב ד"ה ויהי בימי שפט השפטים).

רצונה של רות המואביה להתגייר נבע מכוח נשמת דוד המלך עליו השלום שהיתה כלולה בה אשר התגברה על קליפת מואב שלה (נערי נחלי' ר' דוד שלמה אייבשיץ פרשת קרח דרוש א' ד"ה והענין הוא). **וכשנעמי ורות ראו שנשמתו של דוד המלך עתידה לצאת מרות, הן הבינו שצריך שהזיווג עם בועז יהיה מקצת פגום. ואז נעמי נתנה לרות עצה לבוא אל בועז בלט** (זרע שמשון' לר' שמשון נחמני על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בתי אל תיראי) **בדרך איסור, כאשר היא תקטש את עצמה כאחת המופקות, וכל זה לבלבל דעת המקטרג כדי שתוכל להעמיד גואל לישראל** (ועיני העדה' לר' אליהו הכהן מחבר 'שבט מוסר' פרשת במדבר ד"ה ילקוט משם התנחומא). **ודבר זה היה מרמה ותחבולה שהקב"ה עשה עם הקליפה כדי להוציא את הנשמה העשוקה מתוכה** (ישער הגלגולים' להארי"י ז"ל הקדמה לח ד"ה ודע כי לעולם), **כך שבוודאי תצא ממנה נשמת דוד** (זרע שמשון' על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בתי אל תיראי) **ומלך המשיח גואלם של ישראל** (ועיני העדה' מחבר 'שבט מוסר' פרשת במדבר ד"ה ילקוט משם).

ואכן כאשר רות פגשה את בועז על מנת שיגאל אותה ביבום, היא עשתה זאת בדרך הנראית כפגומה (יברכת שמואל' לר' שמואל קאיינדובר פרשת פקודי ד"ה במדרש הובא) **וכמעשה אחת הנבלות** (מדרש תלפיות' לר' אליהו הכהן מחבר 'שבט מוסר' ענף דוד ד"ה אמנם נראה) **שנאמר "ויאלכל בעז וישת ויטיב לבו ויבא לשקב בקצה הערמה ויתבא בלט ונתגל מרגלתי ויתשקב: ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש ויילפת וינהה אשה שכבת מרגלתי"** (רות ג, א-ב) אך מחשבתה של רות היתה טהורה להביא דרכו את נשמת דוד המלך. **ובועז שהכיר בה שכך דעתה לא כעס עליה ולא חשב אותה לבעלת עזות מצח כדרך אשה מנאפת על אף שמביאה אותו לחשד דבר מגונה כזה, ואדרבא אמר לה "ברוכה את ליהנ"ה בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי הפחיתים אם דל ואם עשיר"** (רות ג, א) (זרע שמשון' על מגילת רות ד"ה פסוק ועתה בתי). **אמנם בועז לא היה עמה באותו הלילה, ורק אחרי שהתברר כי הגואל הקרוב יותר לא רוצה לגאול אז הוא לקח אותה לאשה וכפי שאמר לה "ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך ויגאלתיך אנכי"** (רות ג, י) (עפ"י רות ג, יב-יד, רות ד, יג).

כאשר בועז לקח את רות לאשה אמרו לו כל העם אשר בשער הזקנים "יתן יהנ"ה את האשה הבאה אל ביתך פרחל וכלאה אשר בני שתיהם את בית ישראל ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחם: ויהי ביתך פרח אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן יהנ"ה לך מן הערעה הזאת" (רות ד, א-ב) **וכל דבריהם היו ברוח הקודש, כי רצו לומר שלא יחשוש שייפגם זרעו כאשר הוא עתה לוקח את רות שהיא מואביה ובאה אליו בדרך פסול, כי רצונו של ה' יתברך להוציא "יקר מואל" (ירמיה טו, יט) דווקא על ידי פגם, וכמו שהיה אצל "רחל" ו"לאה" שהיו שתיהן אחיות ונשא אותן יעקב בדרך של פסול כדי להעמיד מהן שנים עשר שבטים קדושים. וכן היה אצל "תמר" שהיתה כלתו של "יהודה" ובאה אליו בדרך קלקול, ואף על פי כן מטתו של יהודה היתה שלימה בזרע כשר והגון המה שלומי אמוני בית ישראל. וכדבריהם כן היה שיצא מבוזז שלשלת יחוס מלכות בית דוד שנצר משרשיו יפרה הוא המשיח** (נזר הקודש' לר' יחיאל מיכל מגלוגא על בראשית רבה כג, ג דף קט טו א ד"ה ואמנם עדיין לא הונח. וראה 'ישורת אליהו' לר' אליהו הכהן מחבר 'מדרש תלפיות' במגילת רות ד, יב ע"ב ד"ה אמר אשר בנו).

בסוף מגילת רות מתואר ייחוס הדורות מבנו של יהודה עד לדוד שנאמר "וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ פְּרָץ הוֹלִיד אֶת חֲצֹרֹן: וְחֲצֹרֹן הוֹלִיד אֶת רָם וְרָם הוֹלִיד אֶת עֲמִינָדָב: וְעֲמִינָדָב הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שֻׁלְמֹה: וְשֻׁלְמֹה הוֹלִיד אֶת בְּעָז וּבְעָז הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד: וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת יוֹשִׁי וְיוֹשִׁי הוֹלִיד אֶת דָּוִד" (רות ד, יח-כב) (נזר הקודש' לר' יחיאל מיכל מגלוגא על בראשית רבה כט, ג דף קמב ע"א ד"ה ואמנם כל זה מבואר). **וכל הדורות הללו נכתבו במגילת רות כדי לייחס את דוד המלך (רות רבה' ח, א), ומטרת התיאור הוא להראות כי נשמת דוד המלך היתה בתוכם ונצרפה מהזהמא אחת לאחת. כמו אצל פרח שנולד מיהודה ותמר, וכן עובד שנולד מבוזז ורות, עד דוד שנולד מיישי וניצבת בת עדיאל אשתו. וה' השגיח בהשגחה פרטית כל הדורות הללו כדי לצרף את נשמת דוד מתוכם ולהוציאה שוב מתוקנת כבתחילה** (עפ"י 'נזר הקודש' על בראשית רבה כט, ג דף קמב ע"א ד"ה ואמנם כל זה מבואר).

ישי הביא את נשמת דוד המלך לעולם בדרך פגומה כדי שלא יעכב השטן

ישי הביא לעולם את נשמת בנו דוד דרך מעשה פגום. כי ישי ביקש לקחת את שפחתו לאשה (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ פרשת וישב ד"ה וירא) **על מנת לטהר את זרעו מאיסור מואבית** (חומת אנך' להחיד"א על תהלים מזמור נו ד"ה למנצח על יונת אלם), **וזה היות שהוא חשש שמא ההלכה היא שגם מואבית אסורה לבוא בקהל ישראל, וכיון שהוא היה צאצא של רות המואביה יתכן שאסור לו לבוא בקהל. לכן ישי לקח שפחה לאשה, כדי שהבן שיולד לו ממנה יהיה עבד** (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ פרשת וישב ד"ה וירא) **שהרי וולד שפחה כמותה** (עפ"י גמי קידושין דף סו ע"ב) **ואז הבן הזה יהיה 'מנותק' ממנו ומשורש המואבית שבו. וכך גם אם ההלכה היא שזקנתו רות המואבית אסורה לבוא בקהל, הרי שעתה שפחתו תשחרר ותהפוך להיות יהודיה רגילה** (ראה גמי קידושין דף סט ע"א בשם ר' טרפון על דרך טהרת זרע הממזר), **ואז היא ובנה יהיו מתוקנים להמשך השושלת שלו** (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ פרשת וישב ד"ה וירא).

שפחתו של ישי ידעה שנשים מואביות יכולות לבוא בקהל ישראל (ארבעה חרשים' לר' יוסף יששכר בן אלחנן פרק ז כסא דוד דף יז ע"ב). **אז היא הלכה וגילתה** (ארבעה חרשים' פרק ז כסא דוד דף יז ע"ב, 'כסא חרמים' להחיד"א על מסכת סופרים הלכה י' י"א ד"ה ומעין דוגמא אמרת) **לגברתה** (גולל אורי' לר' מאיר ביקיאים את יוד ד"ה ישי תעבה) **ניצבת בת עדיאל אשת ישי** (עפ"י 'מאמר חיקור

דין להרמ"ע מפאנו חלק ג פרק י ד"ה לפיכך) ונתנה לה את הסימנים שהביא לה ישי (ארבעה חרשים) פרק ז כסא דוד דף יז ע"ב), והיא זו שנכנסה באותו הלילה (עפ"י מאמר חיקוק דין חלק ג פרק י ד"ה לפיכך) בחשאי (גולל אורי' לר' מאיר ביקיאים אות יוד ד"ה ישי נעברה) ובטהרת רעיון ולב טהור (כסא חרשים) להחדייא על מסכת סופרים הלכה י' י"א ד"ה ומעין דוגמא אמרת) לשם שמים בתכלית היושר והצדק (וחומת אנך' להחדייא על התלים מומור נ ד"ה למנצח על ונת אלס), במקומה של השפחה (מאמר חיקוק דין חלק ג פרק י ד"ה לפיכך). ובאותה שעה ניצבת בת עדיאל היתה שנואה בעיני ישי בעלה (ארבעה חרשים) פרק ז כסא דוד דף יז ע"ב) והוא היה כבעס עליה (גולל אורי' לר' מאיר ביקיאים אות יוד ד"ה ישי נעברה) ועיישי שלא היה בזה ליש פנס במחשבה כי אין חקביה מצרף מחשבה רעה למעשה) ופרוש ממנה זה כמה שנים (וחומת אנך' להחדייא על התלים מומור נ ד"ה למנצח על ונת).

ישי לא ידע על ההחלפה וחשב שזו שפחתו, לכן כאשר היה עמה היתה נשמת דוד מתקשה לצאת ולהתלבש באותה טיפת זרע של ישי, משום 'הפגם' שהיה עם אשתו וחשב שהיא שפחתו, שבוזה נמצא כי הבן הוא כביכול 'בן תמורה'. ונשמת דוד יצאה בסוף אחרי שהקב"ה בישר אותה שאביה צדיק גמור וכל מעשיו לשם שמים, וכן הבטיחה על דעת אמה שהיא עושה בזה עבירה לשם שמים (מאמר חיקוק דין להרמ"ע מפאנו חלק ג פרק י ד"ה לפיכך). ובזכות צדקתה ומחשבתה הטהורה של אמו, יצא מאותו זיווג בן טהור כמו דוד המלך על אף הפגם. כי עיקר הוולד תלוי במחשבת האשה וטהרתה. כך היה גם אצל יעקב אבינו כאשר הוא היה עם לאה וחשב שזו רחל ואף על פי כן נולד ראובן הצדיק, וגם זה בעיקר בזכות קדושת וטהרת לאה אמנו (וחומת אנך' להחדייא תחילת פרשת תרוע ד"ה כן תרוע, יוסף תהילות' להחדייא מומור ק"ח ד"ה עדותך משפטיך), כי הכל תלוי בכוננת האשה אם היא לשם שמים (כסא חרשים) להחדייא על מסכת סופרים הלכה י' י"א ד"ה ומעין דוגמא אמרת).

נשמתו של דוד המלך יצאה מן 'החיצונים' ממש באותו המעשה הפגום של אביו ישי (ישער הגלגולים' להאריי ז"ל הקדמה לח ד"ה דע כי לעולם) שחשב שהוא נמצא עם השפחה ובעצם היה עם אשתו, וכך דוד נעשה לכאורה 'בן תמורה' (זקוקין דנרא ובערין דאשאי לר' שמואל הידא על יתא דבי אליהו בפתחת הספר ד"ה נראה דהוה באמת). ועל המעשה הזה היה אומר דוד המלך "הן בְּעוֹן חוֹלְלֵי וּבְחָטָא יְחַמְתְּנִי אֲמִי" (תהלים נא, ז) ו"הן בְּעוֹן חוֹלְלֵי" – שאני נוצרתי באותה ביאה בעייתית בה התעברה אמי ניצבת מאבי ישי (רשי"ע על התלים נא, ז), ו"בְּחָטָא יְחַמְתְּנִי אֲמִי" – כי אמי גם ראתה טיפת דם בסוף אותו המעשה עם אבי ישי (ישער הגלגולים' להאריי ז"ל הקדמה לח ד"ה דע כי לעולם). וכל זה היה כדי שהשטן לא יעכב את מציאותו (מדרש תלפיות' לר' אליהו הכהן עני דוד ד"ה אמנם נראה ע"ד) שלולא כך 'החיצונים' לא היו מניחים אותו לצאת לעולם (ישער הגלגולים' להאריי ז"ל הקדמה לח ד"ה דע כי).

כאשר החל להיראות הריגונו של ניצבת בת עדיאל אמו של דוד המלך, חשדו בניה שהיא קלקלה תחת ישי בעלה ורצו להרוג את בנה. ישי התערב ואמר שלא יהרגוהו אלא יהיה עבד לשאר אחיו. ולכן אחרי שנולד דוד הוא לא היה אוכל עם אחיו אלא היה נבזה ונמאס. והיו שמים אותו רחוק מביתו מהוריו ואחיו לרעות את הצאן (מדרש קדמות' להחדייא מערכת י' אות כ' ע"ד ישי), וזה על מנת שהארי או הדוב יהרגו אותו. והבריות היו מרננות עליו על היותו מרוחק ממשפחתו. דוד אף הגיע לכך שאביו ואמו שנאו אותו ועל זה הוא אמר "אֶבְיָן מַעֲסוּ הַבְּנִים הַיְתֵנָה לְרֵאשׁ פְּנֵה" (תהלים ק"ח, כב) "אֶבְיָן מַעֲסוּ הַבְּנִים" – הם אביו ואמו שאפילו הם 'מַעֲסוּ' אותו. אך לבסוף הוא נעשה "לְרֵאשׁ פְּנֵה" (ישפתי כהן על התורה' לר' מרדכי הכהן מצפת פרשת וישב ד"ה שמעתי).

ישי היה צדיק גמור, וכל טעם המעשה עם אשתו היה פְּבוּשׁ בידו בורא עולם כפי שנאמר על ידי דוד המלך "הן בְּעוֹן חוֹלְלֵי וּבְחָטָא יְחַמְתְּנִי אֲמִי : הן אֲמִית חֲפִצְתָּ בְּטוֹחֹת" (תהלים נא, ז-ח) כלומר שהטעם לחטא הזה הוא 'בְּטוֹחֹת' שהמה 'הנסתרות' (ארץ החיים' לר' אברהם חיים הכהן על התהלים מומור נא, ז). וכל יציאתו של דוד המלך מפסולי משפחה היה מַעֲלָה עבורו, מסיבת היותו חסיד כדי שלא יעכב השטן את ביאתו לעולם. ואם דוד לא היה בא בדרך עקלתון אז השטן היה מעכב את ביאתו בעולם (מדרש תלפיות' לר' אליהו הכהן עני דוד ד"ה אמנם נראה ע"ד). ועל זה גם אמר דוד המלך "דְּבַקָה לְעַפְרׁ נִפְשִׁי כְּדְבַרְךָ" (תהלים ק"ט, כח), כלומר הביטה וראה כי קודם בואי לעולם הזה "דְּבַקָה לְעַפְרׁ נִפְשִׁי" שהיא היתה אז בעפר עמקי הקליפות, לכן "חֲיִנִּי כְּדְבַרְךָ" ושא לחטאתי שלא יחשב עוונתי כאשר בני אדם (מדרש קדמות' להחדייא מערכת ד, ח).

מלך המשיח בא מהשושלת הפסולה של דוד המלך כדי להסיח דעת השטן

דוד המלך הודה לה' על מעשה רות ובוועז כשאמר "חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לַךְ" (תהלים ק"ט, סב), כי כוונתו להודות על מה שהיה נראה מגונה בעיני הבריות בשעה שהלכה רות זקנתו לרגלי בועז ב'חצות הלילה', בדרך שאפילו המופקרות לא עושות. כי אילו היה זה בדרך קדושה וטהרה הרי שהיה השטן מקטרג, והוא דוד לא היה בא לידי גמר טוב כי לא היה בא לעולם, שהרי דרך המקטרגים לקטרג במקום הקדושה (י"ד יוסף' לר' יוסף צרפתי פרשיות בהר בחוקותי דרוש שני דף רכב ע"ב ד"ה אמנם אמר דה"ע"ה). וכן הודה דוד על המעשה שאביו ישי טעה באמו כפי שאמר "אֲנִי עֲבָדְךָ בְּן אֶמְתְּךָ פִּתְחֵת לְמוֹסְרִי : לַךְ אֶזְבָּח זָבַח תּוֹדָה" (תהלים קטו, טו-יז) כלומר שעל ידי כך שאביו ישי היה עם אמי בחושבו שהיא שפחתו אז "פִּתְחֵת לְמוֹסְרִי" שלא יקטרג עלי השטן, לכן "לַךְ אֶזְבָּח זָבַח תּוֹדָה" (החיים יודוך' על התהלים לר' חיים פאלאנזי מומור קטו ביש י"ד יוסף). וכך מלכות בית דוד באה לעולם לעין רואה בדרכים מקולקלות, ולא כדרך כל הארץ ולא כדרכה של תורה (בני יצחק' לר' יצחק חנן בפירוש על מגילת רות דף נה ע"א ד"ה אמנם הענין).

גם מלך המשיח נחשב מ'פסולי משפחה' כי הוא מזרע דוד המלך אשר בא מעמון ומואב, וכן מפרץ בנה של תמר כלתו של יהודה. והטעם לזה, כי משיח צריך לבוא בהיסח הדעת (ראה גמ' סנהדרין דף צז ע"א בשם ר' זירא) על מנת שלא יקטרג השטן. שהשטן סבור שמשיח יבוא דווקא מזרע מיוחס אך למעשה כל השידוכים היו פגומים ומצד הרע, ועל ידי כך לא קטרג עליהם. וכמו שהיה אצל הגואל הראשון משה רבינו אשר בא מן הפסול, כי אביו עמרם הוליד אותו לאחר שנשא את דודתו יוכבד לאשה שנאמר "וַיִּקַּח עֲמֶרְם אֶת יוֹכָבֵד דֹּדְתוֹ לוֹ לְאִשָּׁה" (שמות ו, כ) (ברכת שמואל' לר' שמואל קאלידנבור פרשת פקודי דף מט ע"ב ד"ה במדרש הובא) על מנת להסיח את דעתו של השטן (ברכת שמואל' פרשת פקודי דף מט ע"ב ד"ה במדרש הובא, ישפתי כהן על התורה' פרשת וראא ד"ה ויקח עמרם את יוכבד, 'עיני העדה' לחבר שבט מוסר פרשת במדבר ד"ה ילקוט משם התנאים), כך יהיה לעתיד לבוא שיבוא מן הפסול גם הגואל האחרון (עפ"י 'ברכת שמואל' פרשת פקודי דף מט ע"ב ד"ה במדרש הובא) הוא מלך המשיח, ויגאל את ישראל במהרה בימינו, אמן.

<p>הרוצה להיות שותף בזיכוי הרבים של הפצת העלון או לסייע למחבר במימון הוצאות ההדפסה יצור קשר בטלפון 052-7675933</p> <p>ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע alon.torat.haim@gmail.com</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת נותנא הכהן בן יונה הכהן אלכסנדר בן יהודה י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת ר' מנחם רפאל בן סימני סימנא י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת רחל בת רבי בעזיון י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת יפה מוכתרים בת שרה י"ח</p>
<p>העלון גם לעילוי נשמת רות בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת חיים בן לאה י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת זוהרה בת שמחה י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת יפה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת מרדכי בן מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת מרדכי בן מרים י"ח</p>
<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>
<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>	<p>העלון גם לעילוי נשמת עמיליה בת מרים י"ח</p>